

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Zosimo Presbytero. 134.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

πάντοι ἐπαίρεται· ἕτος μάλιστα τῆς
 χαίρει ὁ κολοφών· ὅτι ἔτι ἀλγεί,
 ἔτι ἀδρακεται, ἀλλὰ ἔτι χαίρει τὸ
 σιμῶν αὐξομένω αὐτῶ. οὐδὲ γὰρ
 πάντι τὸ χαίρειν, χαλόν· ἐπεὶ καὶ ὁ λη-
 γῆς χαίρει μετὰ τὴν κλοπὴν, καὶ ὁ ἄρ-
 παξ μετὰ τὴν πλεονεξίαν· καὶ ὁ μοιχὸς
 μετὰ τὸ διορύξαι τὸν τῆ πέλας γάμον,
 καὶ ὁ ἀνδροφόνος μετὰ τὴν σφαγιώ-
 μι τοίνυ τῆ το λεγέτω, ὅτι χαίρει, ἀλλ'
 εἰ ὅτι χρῆσιμῶ δεικνύτω, καὶ συγχα-
 ρήσονται· ἐπεὶ τοίνυ μόνος ὅτιν ἐλευθε-
 ριώτατος, καὶ ἀρχιώτατος· καὶ αὐτῶ
 γὰρ τῶ βασιλείω βασιλικώτερος ὁ τῶ
 παθῶν ἀπὸ πηλαγιδίος, ἀσασίω μεθα
 τὴν ἀρετίω, καὶ τῆς πονηρίας ἐκείνης
 δουλείας, ἀπαλλάξω μὲν αὐτῆς, μήτε
 ἀρχίω, μήτε πλάτων, μήτε πι τοῦτον
 μακαριστοὶ νομίζοντες, καὶ θεομάχοι
 τῶν, ἀλλὰ τὸ τῶ παθῶν ἀπὸ πηλαγιδίω
 μόνος.

Ζωσίμου πρεσβυτέρου. ρλδ.

Ἡ πέταυ (ο) πρυφαί (ο) καὶ τῶ ἄλλο-
 τριαν συμφορῶν κακομυθῶν διεγυ-
 ρῶν, καὶ τῶν χαλῶν τὸ ἀκόλαστον, ἡ
 ταῦτα θρῶν τῶ σπῆθῶ θυσιασθῆναι μὴ
 προσήμι· πολλοὺς γὰρ σκαυδαλίξων
 ἀπελαύνεις τῶ προσήμι, μὴ τῶ σπο-
 μῶντας ἰδεῖν ποσάτω κηλῖδα τῶ
 ἀμῆθῶ θυσιασθῆναι παρεφειδρεύσασαι.

Παύλου. ρλε.

Εἰ πάντα, ὡς φῆς, ἀσφῆ, καὶ εἰ-
 μαριδιῶν γίνεται τε καὶ λέγεται, εἰπέ
 πῶς νῦν δι' ἡμῶν αὐτῶ ἀνατρέπει· εἰ
 γὰρ αὐτῶ πάντα ποιεῖ, αὐτῶν εἴη νῦν
 δι' ἡμῶν κηρύττωσα μὴ εἶναι γέννησι.
 πῶς οὐ αὐτῶ ἦν φατέ εἶναι, φάσασαι
 μὴ εἶναι, ὅτι πιστεύεται παρ' ἡμῶν.

Ὠρείων. ρλε.

Μὴ ἀπλῶς προσήμι πινδὸς ρῆσις τῶ
 ἰσθῶν χρῆσιμῶν ἀπὸ τῶ μαλὸς ἀπάραθῆ.
 ἐπαφειδύσας γὰρ ὀφλῆσις, καὶ ἀνοίσας

ne mihi illud quisquam cōmemoret, quod
 gaudet: verum an commodè atque utili-
 ter, ostendat, & ego ipsi gratulabor. Quo-
 niam igitur solus ille liberrimus, ac sum-
 mo imperio pr̄ditus est (nam ipsos quo-
 que reges dignitatis amplitudine superat)
 qui à vitiis & turbulentis animi moribus
 immunis est, virtutē amplectamur, atque
 improbam illam seruitutem à nobis depel-
 lamus, animisq; ita constituti simus, vt
 nec Imperium, nec opes & copias, nec
 cuiusmodi quicquā felicitatis nomine pr̄-
 dicandum, magnāque contentione perse-
 quendum existimemus, verum hoc duntaxat,
 vt vitiis ac turbidis affectibus libe-
 remur.

Zosimo Presbytero. 134.

Aut ex alienis calamitatibus delicias ti-
 bi comparare desine, sopitam iam libidi-
 nem excitans atque accensens: aut hæc fa-
 ciens ad venerandum altare ne accede.
 Multos quippe offendens, ab accessu re-
 moues: vt qui tantam labem ac maculam
 illibati altari assidentem intueri minimè
 sustineant.

Paulo. 135.

Si omnia, vir erudite, fatali quadam, vt
 ais, necessitate fiunt, ac dicuntur, exponas
 velim, qui fiat, vt ipsa seipsa per nos euer-
 tat. Nam si ipsa omnia efficit, eadem nunc
 est, quæ per nos fatum haud esse prædicat.
 Quin ergo ipsi, quem esse dicitis, se mini-
 mè esse dicenti, fidem adhibetis.

Orioni. 136.

Ne dicta quædam sacrarum scriptura-
 rum simpliciter proferens, ore dilaceres
 (Alioqui enim imperitiæ ac stultitiæ no-